

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.06.1995, sp. zn. Tcnu 8/95, ECLI:CZ:NS:1995:TCNU.8.1995.1

Číslo: 54/1995

Právní věta: Ve výroku usnesení o návrhu státního zástupce na rozhodnutí o přípustnosti vydání do ciziny podle § 380 odst. 1 tr. ř. soud musí popsat skutek, pro který má být určitá osoba vydána tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem. Nestačí uvést zákonné pojmenování trestného činu a příslušná právní ustanovení uvedená v žádosti cizího státu o vydání. To se týká i případu, kdy soud rozhodne, že vydání je zčásti přípustné a zčásti nepřípustné. Ta část, ve které soud rozhodne, že vydání je nepřípustné, musí být také ve výroku usnesení jednoznačně vymezena popisem příslušných skutkových okolností.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.06.1995

Spisová značka: Tcnu 8/95

Číslo rozhodnutí: 54

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Vydání do ciziny

Předpisy: 141/1961 Sb. § 380

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 54/1995 sb. rozh.

Ve výroku usnesení o návrhu státního zástupce na rozhodnutí o přípustnosti vydání do ciziny podle § 380 odst. 1 tr. ř. soud musí popsat skutek, pro který má být určitá osoba vydána tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem. Nestačí uvést zákonné pojmenování trestného činu a příslušná právní ustanovení uvedená v žádosti cizího státu o vydání. To se týká i případu, kdy soud rozhodne, že vydání je zčásti přípustné a zčásti nepřípustné. Ta část, ve které soud rozhodne, že vydání je nepřípustné, musí být také ve výroku usnesení jednoznačně vymezena popisem příslušných skutkových okolností.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 28. 6. 1995 sp. zn. [Tcnu 8/95](#))

Z podnětu ministra spravedlnosti České republiky přezkoumal Nejvyšší soud České republiky podle § 380 odst. 3 tr. ř. usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 12. 1994 sp. zn. 1 Nt 129/94

a toto usnesení, jakož i usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 3. 1. 1995 sp. zn. 4 To 150/94, zrušil. Dále sám znovu rozhodl k návrhu krajského státního zástupce v Ústí nad Labem o přípustnosti vydání státního občana Vietnamské socialistické republiky H. V. K. k trestnímu stíhání do Spolkové republiky Německo.

Z odůvodnění:

Na základě žádosti Spolkového ministerstva spravedlnosti v Bonnu ze dne 25. 11. 1994 sp. zn. II. B 5a 9351 E-2C O625/94, zatykače Okresního soudu Gera ze dne 24. 10. 1994 sp. zn. 5 Gs 829/94 a k návrhu krajského státního zástupce v Ústí nad Labem rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne

5. 12. 1994 sp. zn. 1 Nt 129/94 podle § 380 odst. 1 tr. ř., že je přípustné vydání občana Vietnamské socialistické republiky H. V. K. k trestnímu stíhání do Spolkové republiky Německo pro trestný čin zločinného spiknutí dle § 129 odst. 1 trestního zákona SRN, ve spojení s porušením zákona o zbraních, návazně na § 37 odst. 1 věta první a § 27 odst. 1 věta první tohoto zákona, jehož se měl dopustit ve dnech 18. 2. 1994 a dále v období od 18. 2. 1994 do 2. 4. 1994 a 5. 4. 1994. V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud uvedl, že není přípustné vydání pro trestné činy podílečného násilného organizovaného pašování podle § 373 řádu o dávkách SRN, a odkázal na čl. 5 Evropské úmluvy o vydávání publikované pod č. 549/1992 Sb. (dále jen Úmluva).

Proti tomuto usnesení podal obviněný H. V. K. stížnost, kterou Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 3. 1. 1995 sp. zn. 4 To 150/94 zamítl podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř.

Ministr spravedlnosti České republiky předložil uvedená rozhodnutí soudů České republiky Nejvyššímu soudu České republiky k jejich přezkoumání ve smyslu § 380 odst. 3 tr. ř.

Ministr spravedlnosti především poukazuje na to, že ve výroku usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem o přípustnosti vydání obviněného je neúplný výčet skutkových podstat zákonů dožadujícího státu, které byly uvedeny v zatýkacím rozkaze s tím, že tato vada by vzhledem k tzv. zásadě speciality umožňovala po realizaci vydání přísnější trestní postih obviněného, než jaký vyplývá z ustanovení uvedených v zatýkacím rozkazu. Pokud jde o závěr krajského soudu, že vydání je nepřipustné pro trestní stíhání týkající se činů fiskální povahy, měl podle názoru ministra soud tento svůj závěr vyjádřit ve výroku usnesení, a nikoli v jeho odůvodnění.

Ministr spravedlnosti proto navrhuje, aby Nejvyšší soud České republiky usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem vlastním rozhodnutím napravil tak, aby vytýkané chyby byly odstraněny.

Nejvyšší soud České republiky přezkoumal uvedené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, jakož i usnesení Vrchního soudu v Praze, a dospěl k těmto závěrům:

Rozhodnutí obou soudů ve věci vydání vietnamského občana H. V. K. k trestnímu stíhání do Spolkové republiky Německo jsou věcně správná. Podmínky pro vydání této osoby pro trestný čin, pro který byl vydán, uvedené v příslušných ustanoveních Úmluvy jsou splněny, jak na to správně poukazují oba soudy.

Je třeba dodat, že některé z útoků nepřesáhly stadium, které by bylo podle zásad trestního práva České republiky považováno za přípravu ve smyslu § 7 odst. 1 tr. zák., a nebyly by proto trestné, neboť v tomto případě nejde o přípravu k zvláště závažnému trestnému činu (§ 41 odst. 2 tr. zák.). Trestní sazby odpovídajícího trestného činu nedovoleného ozbrojování podle § 185 totiž ani v nejzávažnější kvalifikované skutkové podstatě nedosahují výše předpokládané v ustanovení § 41 odst. 2 tr. zák. Útoky popsány pod body 2, 4 a 5 zatýkacího rozkazu však z hlediska trestního práva České republiky tvoří jeden skutek. Ten, je-li posuzován jako celek, je podle práva České republiky trestný,

neboť jednání popsané v bodě 4) záležící v zajištění dovozu pistole Makarov do SRN a její doručení obviněnému L. T. N. překročilo stadium přípravy a naplňuje znaky skutkové podstaty dokonaneho trestného činu nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zák., jehož trestní sazba činí až 1 rok odnětí svobody. Je tedy v tomto případě v celém rozsahu splněna podmínka oboustranné trestnosti uvedená v čl. 2 Úmluvy a vydání obviněného pro všechny zmíněné útoky nebrání právní překážky.

Důvodný je i závěr obou soudů o tom, že vydání obviněného H. V. K. pro trestnou činnost fiskální povahy je vyloučeno. Mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo nebyla uzavřena dohoda o vydávání v této kategorii trestných činů a v této věci se nepodařilo sjednat ujištění o vzájemnosti pro tento konkrétní případ. Nejsou tak splněny podmínky předpokládané v čl. 5 Úmluvy, jak správně dovodily oba soudy.

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem však nebylo správné v tom směru, že ve výroku o přípustnosti vydání neobsahovalo popis skutkových okolností trestného činu, pro který je obviněný vydáván, a dále, že v něm vůbec chyběl výrok o nepřípustnosti stíhání pro fiskální trestné činy.

Ve vydávacím řízení má velmi významné postavení tzv. zásada speciality. Podstata této zásady je v Úmluvě vyjádřena v čl. 14 odst. 1 tak, že proti osobě, která byla vydána, nebude vedeno trestní stíhání, nebude odsouzena ani zbavena svobody z důvodu výkonu trestu nebo ochranného opatření pro jakýkoli jiný trestný čin spáchaný před jejím předáním, než pro ten, pro který byla vydána. Tato zásada se vztahuje na skutek, nikoli na jeho právní posouzení. Pro správné vymezení trestného činu, pro který je obviněný vydáván, je proto důležité popsat v rozhodnutích tvořících podklad pro vydání skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Popis skutku je ovšem třeba vzhledem k tomuto jeho významu uvést do výroku usnesení, neboť jen výrokem soud rozhoduje.

Uvedení popisu skutku do výroku usnesení je důležité i proto, že proti usnesení krajského soudu podle § 380 odst. 1 tr. ř. je přípustná stížnost (od účinnosti zákona č. 292/1993 Sb.). Přitom stížností lze napadnout jen výrok usnesení, nikoli jeho odůvodnění. V řízení o stížnosti je přezkoumávána jen jeho výroková část.

Vzhledem k tomu, že rozhodnutí soudu o tom, zda je v určité věci vydání přípustné, musí být zcela jednoznačné a přezkoumatelné i z hlediska vymezení, v jaké části žádosti o vydání nemůže být vzhledem k právním překážkám vyhověno, je nutné, pokud soud dospěje k závěru, že vydání o některém trestném činu je nepřípustné, aby tento svůj závěr vyjádřil i ve výroku usnesení.

Nejvyšší soud proto napadená rozhodnutí zrušil a sám je nahradil vlastním usnesením, které uvedené formální nedostatky odstranilo.

K námitkám uvedeným v podání ministra spravedlnosti České republiky je třeba jen dodat, že neúplný výčet skutkových podstat trestních zákonů dožadujícího státu ve výroku rozhodnutí o vydání není z výše rozvedených důvodů týkajících se významu právního posouzení skutku takovou vadou, kterou by bylo nutno napravovat novým rozhodnutím Nejvyššího soudu České republiky v řízení podle § 380 odst. 3 tr. ř. ?